

Sygn. akt I C 90/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: SSR Tadeusz Kotuk
Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 stycznia 2016 r. w G. sprawy z powództwa A. A. przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki A. A. kwotę 8.000 zł (osiem tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 19 lipca 2012 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki A. A. kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 680 zł (sześćset osiemdziesiąt złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 90/15

UZASADNIENIE

W dniu 9 listopada 2011 r. A. A. szła chodnikiem wzdłuż jezdni Al. (...) w G., w okolicy posesji numer (...). Chodnik wówczas składał się ze starych, popękanych płyt betonowych. Powódka nie szła po posesji numer (...). W pewnym momencie potknęła się o nierówność w chodniku, przewróciła się i doznała ogólnych potłuczeń oraz złamania X-go żebra prawego w linii pachowej tylnej. Widząc zdarzenie zatrzymał się przejeżdżający jezdnią samochód (zwalniający przed światłami), z którego wysiadła E. W. (1), podbiegła do poszkodowanej i doprowadziła do pobliskiego domu. Leczenie złamania miało charakter zachowawczy (leki przeciwbólowe), powódka przez pewien czas była ograniczona w wykonywaniu zwykłych czynności domowych, lecz była mobilna, ból zwiększał się w trakcie leżenia.

Dowód: zeznania E. W., k. 49

zeznania powódki, k. 50

Doznane przez poszkodowaną złamanie X żebra po stronie prawej zostało prawidłowo zaleczone (brak dolegliwości pourazowych). Poszkodowaną należy uznać za w pełni wyleczoną, bez następstw czynnościowych z ograniczeniem drżenia piersiowego. Istnieje jedynie prawdopodobieństwo zbliznowacenia mięśni międzyżebrowych.

Dowód: opinia biegłego W. Ż., k. 67-71

Chodnik, na którym doszło do zdarzenia jest elementem pasa drogi publicznej – Alei (...) w G.. Obecnie zmieniono w tym miejscu całkowicie nawierzchnię chodnika i wybudowano nowoczesną ścieżkę rowerową.

Okoliczność bezsporna

W chwili zdarzenia ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej zarządcy dróg publicznych w G. (Gmina M. G.) było (...) S.A. V. (...) w siedzibą w W.. Ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania.

Okoliczność bezsporna

Ocena dowodów

Po pierwsze, należy stwierdzić, że zdarzenie miało miejsce na chodniku stanowiącym część pasa drogowego drogi publicznej w G.. Zdarzenie nie miało miejsca na posesji nr (...), lecz tylko w okolicy tej posesji. W tym kontekście mylna (nieadekwatna do miejsca zdarzenia) informacja Zarządu Dróg i Z. (k. 54) nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd uznał zeznania powódki, zeznania świadka E. W. oraz opinię biegłego za dowody wiarygodne, jasne i wewnętrznie niesprzeczne.

Kwalifikacja prawna

Stan chodnika w miejscu wypadku – jak wynika z wiarygodnych zeznań E. W. i powódki był bardzo zły, wręcz niedopuszczalny (popękane płyty betonowe z dziurami). Trudno się w tym kontekście dziwić, że później został dokonany zasadniczy remont tego ciągu komunikacyjnego i obecnie zupełnie nie przypomina stanu z chwili wypadku.

Mając na względzie powyższe należy uznać, że po stronie Gminy G. będącej zarządcą tej drogi publicznej doszło zawinione bezprawnego zaniechania. Zarządca drogi publicznej jest ustawowo zobowiązany do „**utrzymania nawierzchni drogi i chodników**”, przy czym „utrzymanie drogi” jest zdefiniowane jako „wykonywanie robót konserwacyjnych, porządkowych i innych zmierzających do zwiększenia bezpieczeństwa i wygody ruchu (por. art. 4 pkt 20 w zw. z art. 20 pkt 4 ustawy 21 marca 1985 r. o drogach publicznych).

Przesądziwszy zasadę odpowiedzialności sprawy należy stwierdzić, że ostatecznie dochodzone zadośćuczynienie za krzywdę (po rozszerzeniu powództwa – łącznie 8.000 zł) jest zdaniem Sądu odpowiednie. Istotna skala cierpień powódki odpowiada tej – w rzeczy samej niewysokiej – sumie pieniężnej.

Niezasadna jest natomiast data początkowa dochodzonych odsetek od kwoty głównej. Powódka dochodziła ich od dnia 9 października 2011 r., co nie zostało przekonująco wyjaśnione. Musi to budzić zastanowienie choćby dlatego, że wypadek miał miejsce dokładnie miesiąc później. Zdaniem Sądu poprawną datą wymagalności roszczenia jest 19 lipca 2012 r., tj. data pisma pozwanego (k. 33), z którego treści wynika, że już wówczas miał wiedzę o zdarzeniu i kilka tygodni później oficjalnie odmówił uznania roszczenia (k. 35).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w **punkcie I**. sentencji mocy art. 415 k.c. w zw. z art. art. 4 pkt 20 w zw. z art. 20 pkt 4 ustawy 21 marca 1985 r. o drogach publicznych w zw. z art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c.

W pozostałym zakresie powództwo oddalono na mocy art. 817 § 1 k.c. (**punkt II**. sentencji).

Koszty

O kosztach procesu orzeczono w **punkcie III**. sentencji na mocy art. 100 k.p.c. zasądając całość na rzecz powódki, która uległa jedynie co do nieznaczej części dochodzonego roszczenia. Na zasądzone koszty składa się: opłata za czynności adwokackie (600 zł, § 6 pkt 3 w zw. z **§ 4 ust. 2** rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie [...]), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł), opłata sądowa od pozwu (100 zł), zaliczka (200 zł).

O nieuiszczonych kosztach sądowych orzeczono w punkcie IV. sentencji na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.